

Megjelen: Hetenként vasárnap.

Előfizetési ára:

Helyben házhoz hordva vidékre postán küldve

Egész évre . . . 4 frt.

Félévre . . . 2 „

Negyedévre . . . 1 „

Egyes szám ára 8 kr.

Hirdetések Árszabály szerint közöltetnek.

SZOBOSZLÓ ÉS VIDÉKE

GAZDASÁGI, TARSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztői iroda
Nap-utca 42. sz. hól
lap szellemi részét
illetéleg értekezhetni
lehet.
Kéziratok nem adatnak
vissza.

Kiadóhivatal:
Nap-utca 42. szám
hova a hirdetések és
előfizetések is kül-
dendők.
Nyilttéri közlemények
soronként 15 kr-ért szá-
mittatnak.

A sárkémények.

Életbe lépett az új építkezési szabályrendelet, s szeptember 15-én túl nem szabad többé a városban egyetlenegy sárkéménynek sem lenni. Ha pedig lenne, a tulajdonosok költségén a hatóság fogja át alakítani ezeket a kéményeket, s a mulasztó háztulajdonosok ellen a kihágási törvény alapján jár el.

A szabályrendelet ezen rendelkezése nem új elöttünk, évek óta hirdették már az előjáróság. Kétségtelen azonban, hogy dacára ezen szabályrendeletnek egygyel sincsen kevesebb sárkéményünk mint a mennyi volt, s hogy ezen szabályrendelet semmivel sem vitte előbbre városunk lakóházainak tűzbiztonságát.

S vajjon fogja-e előbbre vinni?

Aligha, mert ezen szabályrendelet viszonyaink között végre nem hajtható.

Ha arról van szó, hogy az ezután épülő házak tűzmentes kőkéménnyel láttassanak el — úgy csak elismeréssel lehetünk az új építkezési szabályrendelet üdvös hatásu intézkedései iránt; de ha arra gondolunk, hogy ezen szabályrendelet rendelkezéseihez képest minden sárallási és törökdombi

vityillónak kőkéménynek kell lenni szeptember 15-re — leletetlen rá nem jönünk arra a gondolatra, hogy ezt végre hajtani teljes lehetlenség. Mert kíváncsiak vagyunk reá, hogy vajjon hogyan és miből alakíttatnak által a sárallási és törökdombi putikok kényei?

Hiszen ha volna is ezen házikók tulajdonosainak anyagi teltségük, hogy szabályszerű kéményeket építtessenek — a felépítendő új kéményt nem bírná meg ezek közül egyetlenegy épület sem. Erre tehát gondolni is képtelenség.

Azonban nem csak ez az ok lehetleníti ezen szabályrendelet végrehajtását, hanem egy másik igen hathatós körülmény is.

Nálunk és máshol is csak a legszegényebb néposztály építkezik úgy, hogy nádtetőre deszka kéményt alkalmaz, — az a néposztály, a melyeknek nincsen egyebe széles e világon, csak az a kis háza, a miben meghuzza magát. Már most az ilyen épületek kéményeinek átalakításához honnan veszen pénzt a hatóság?

Azt mondja a szabályrendelet, hogy a tulajdonosok költségére alakítandók által a szabályrendelet ellenes kémények. De ha

nincsen semmije az illetőnek, hogyan hajtják be rajta az átalakítási költséget?

Ezen szabályrendelet alkalmas arra, hogy végrehajtásával a hatóságot az eredmény minden reménye nélkül leterheljük; alkalmas arra, hogy meggyőződünk arról, miszerint a hasonló szabályrendeleteket alkotó hatóságok nem veszik figyelembe a gyakorlati élet követelményeit, nem latolgatják kellőleg a hozott rendeletek végrehajthatóságát — hanem zöld aztal mellett négy fal között dolgoznak folyton, a nélkül, hogy a következményekkel számolnának.

Egy ilyen szabályrendeletnek nem lehet más sorsa, mint az, hogy idő múltán, midőn végrehajthatlansága kétségtelenné válik — visszavonassék, vagy módosítottassék. Azonban ez esetben már kész az erkölcsi vereség, mert ez az eljárás a közönség bizalmát, s törvénytisztelét ingatja meg, bizalmatlanná, kételkedővé teszi a legüdvösebb rendelkezésekkel szemben is.

Sohasem szabad szem elől téveszteni azt az elvet, hogy minden törvénynek, s rendeletnek egyszersmind végrehajthatónak is kell lenni.

TÁRCZA.

Furesa vacsora.

Abban a világban volt ez, a mit most elbeszélék, mikor még minden második embert Bálintnak hívtak nálunk, s a fehérceledék közt Esztit, Zsófit s efféle elvétve sem talált az ember, hanem Katik, Rébusok, Sárak szolgáltak a a férfinem felvidámitására, istápolására, ugy nem különben boszantására, megrontására, s ez árnyékvilágból való kiköltözés megkívánására.

Urambátyámat, kiről most szó lesz, természetesen Bálintnak hívták. — De sem Kata, sem Sára nem szolgált még akkoriban az ő háborgatására, hanem élte aglegényiségének egyhangu, de vidám és nyugodalmas napjait.

Bálint bátyám nem volt közönséges Bálint, már csak azért sem, mert az ő hangjának ereje mindjárt a menydörgés után következett, s hatalmas kaliberű csizmái miatt, melyek ürtartalmát közönségesen másfél vékára böcsülték, — külön csizmiadiát, ennek meg extra sámfát kellett tartania.

De még inkább különbözött ő a közönséges Bálintoktól és minden másoktól határtalan jó szive, romlatlan kedélye, s igényeinek egyszerűsége által.

Igy nagyjából bemutatva Bálint bátyámat, nem szaporítom a szót, hanem rá térek az egy nyul és egy butella bor szomorú és igaz történetére.

Hát egy szép nyári délután szőlős kertjében

gyönyörködött Bálint bátyám, a hol gazdag Istenáldás mosolygott le a rakott tőkékről, s a hordó szükséglet kiegészítésének gondjait keltette fel urambátyámban.

Sajnos, hogy ezeket a gondokat egyszeribe csak másnemű gond váltotta fel, a mint a látáhatáron elébb szennyes sárgás, majd ólomszürke fellegek kezdtek az égboltra kapaszkodni. Egy-egy szakgatott szélroham süvöltött végig a tájon, vékony oszlopokban hajtva maga előtt az országot felvert porát, majd nyomban rá kitért a szélvihar roppant zugással töltve be a levegőt. — A gazdagon rakott fák ágai recsegték — ropogtak, a gerágya mellett imbolyogva zugott a karcu jegénye. A levegő hirtelen hűlni kezdett, s a vihar zaján át sajátságos csörgés hallatszott a távolból.

— Jön a jégeső! — Ezt Bálint bátyám dörmögte a kétségbeesés legmélyebb bassusán, mire egy hatalmas dördület rázta meg a levegőt, mintha felelt volna: igen, jövök és elpusztítok mindent.

Urambátyám nem vesztette el lélekjelenlétét, hanem befutott, — már a mint ő futhatott a pajtába, s szürke köpönyegét, meg a vaczok takarót hamarosan kirántva ráborította a legyakottabb tőkékre, s lekötözté hárral és egyéb erősségekkel. Volt a pajtában egy kis asztal, ezt is kikapta hamarosan, s kirugva két-három karót, befedte vele a lerogyott tőkéket.

Alig hogy, mert az ítélet megérkezett. A galambtojásnyi jég elvert és lekoppasztott mindent a mihez csak hozzá férhetett. De a beta-

kart tőkékhöz nem férhetett hozzá, ezek tehát megmaradtak.

Az egész határban nem volt azon idén ennél több szőlő egy szem sem. Meg is tette ezek megőrzésére urambátyám a legszeleesebb körü óvintézkedéseket, s azok végrehajtását személyesen ellenőrizte. Ki járogatott mindennap néha kétszer is. A fűrtök állása, helyheztetése, a szemek száma, mind tisztára tudva volt előtte. A csész, a kinek ugy sem volt már mit őrizni egyébtől, betelepített a pajtába, s külön instrukcióival látatott el ezen ritkaság őrzésének módjára nézve, megtoldva mesés ígéretekkel, szörnyű fenyegetésekkel, két dupla puskával, három dupla pisztolylyal, egy szaru puskaporrall nagy mennyiségű sróttal és ólomgolyóval, — úgy hogy a pajta, a minek eddig harcziás kinézetét csak az ereszbe szurkált szalonna sütő nyársak kölcsönöztek, — valóságos arzenállá lett.

A szegény csésznek nem volt sem éjjele, sem nappala, idejét örökös kerepléssel, puffogással töltötte, urambátyám pedig a legszigorubban teljesítette az ellenőrzési szemléket, s olykor éjnek idején ki ruzzantott, a tőke alá settenkedett, s ha a végkép kimerült csész észre nem vette, volt mit hallgatnia.

— Hah, gazember, most mind ellophattam volna!

Ilyenkor aztán felkapott egy fegyvert, s puffogatott vele, míg csak bele nem fáradt.

Vége, — mert nincs olyan hosszú, a minek vége nem volna, — elérkezett a csész szabadu-

A tanács köréből.

A vármegyei székesház tanácssterme részére tudvalevőleg meg fog festetni a király, és Boeszkai arczképe. Az ezen képek megfestetéséhez szükséges költségek beszedését már megindította az alispán. Erre a czélra köztudomás szerint az állami egyenes adó 1/4%-a állapított meg kötelező hozzájárulási költség gyanánt. Szoboszló és a volt Hajdúvárosok azonban a rájuk eső összeget a volt kerületi székesház jövedelmének rájuk eső részéből határozták fedezni. A tanács tehát ilyen értelemben tett felterjesztést az alispánnak a hozzájárulási költségek előállítását illetőleg.

A mi a király és Kossuth Lajos arczképének a városháza nagy tanácssterme részére való megfestését illeti, erre vonatkozólag azt határozta a tanács, hogy legközelebb már munkába fog vétetni a képek megfestése, mert az ehhez szükséges 200 frt már rendelkezésre áll, s takarékpénztárban kezeltetik.

Julius havában városunk népesedési mozgalmá a következő eredményt tüntette fel: született 30 fiu, 38 leány, a szülöttek összes száma tehát 68. Meghalt 19 férfi, 15 nő, összesen 34. Szaporulat tehát 11 fiu, és 23 leány, vagyis összesen 34 lélek.

Dajkaságban, és orvosi felügyelet alatt a múlt hónapban 33 gyermek volt.

A Karai Krisztina vezetése alatti gyermekmenházban az utóbbi napok alatt 63-ra emelkedett az elhelyezett gyermekek száma. Ennek következtében a tanács kénytelen volt a menházi óvónő mellé ideiglenesen egy ápolónőt adni, mert az óvónő nem volt

lásának órája is. — A szőlő megérett, s a termést urambátyám sajátkezűleg leszedve hazaszállította, kézzel kinyomta, s annak rendi módja szerint kezelve lett belőle egy butella bor.

Azonközben, hogy ezek így történtek, valami kedveskedni szerető bejáratos ember egy kis süldő nyulat vitt Bálint bátyámnak ajándékba, melyet aratáskor nyomott meg valahogy a rend közt.

A kis nyul a pincze gádjában helyeztetett el, hol madzagra kötve, káposzta levélén, s efféle nyul csemegéken éldegélte gondtalan napjait.

Akkoriban valamiféle betegség ütött ki a nyulak közt, a mitől rakásra hullottak az istenadták, úgy hogy egész határt be kellett járni a jáger embernek, míg egy-egy nyulat felugrasztathatott. — A kis nyul tehát ráritás számba ment, s nagy becsben állott urambátyám előtt.

Október derekára a palaczk bor megérett, a kis nyul nagy nyul lett.

— Nos, csapjunk most már egy lucullusi lakomát! mondá egy reggel Bálint bátyám, miután szemlét tartott a bor és a nyul felett, s meghívta két jó barátját vacsorára. Ezek meg is jelentek estefelé egy sikertelen cserkészésből hazatérőben. Boszusan hányták puskáikat egy szegletbe, míg az urambátyám kövér orcáján boldogdad és rejtélyes mosolygások kergették egymást.

— Hát csak jó volna egy kis nyul hus vadász urak, mi? — Hé János! kiáltott a kocsinak, haladj csak izibe a pinczébe, késeled meg azt a fülest, azután rántsd ki a gérokkjából hamarosan.

képes a felügyeletet s gondozást segítség nélkül teljesíteni.

Somogyi Gyula városi képviselő kérvénye folytán a B. Nay Károly udvara melletti közkutra vonatkozólag azt határozta a tanács, hogy a vállalozó mindenkéül ezt a kutat tartozik redbehozni, s a közhasználatnak általadni. A kut mindenkéül mélyítendő lesz, s ha ajelek úgy mutatkoznak, hogy itt is ártézi hit várható, akkor lefurdandó oly mélységen, hogy a viz magától jöjjön. Ellenkezesetben a kut vize jól kihuzandó, és szivattyuval látandó el. Ez kétségtelenül helyes intézkedés a tanács részéről, azonban ezt a munkálatot úgy kell végrehajtani, hogy dő maradjon az erdőben furandó kut elkészítésére is, mert a Lajos napja közeledik, s nagyon óhajtható volna, ha az erdei kut ekbrára készen lenne.

Komlói Lajos B éves fiu ragályos difterítiszbe esett. Kórházba szállította a tanács, s ott a több ápolaktól elkülönítve gyógykezeltek.

Hajdúvármegye elispánját az iránt is megkereste a tanács, hogy egy jóelőre közhírré teendő napon rendeje ki városunkba a mértékhiitelesítőt, hogy így a hordók s egyéb edények hitelesítése kellő időben és megtorlódás nélkül eszközölhető legyen.

Említettük már, hogy a város területén levő mocsarak és kátyuk összeírására a tisztii főorvos utasítva lett, s ennek következtében a kérdéses összeírás munkálat a tanácshoz be is nyújtatott. A főorvos ezen jelentésére azt a határozatot hozta a tanács, hogy a mérnök, és a városgazda tartoznak a mocsarak és kátyuk haladéktalan eltávolítása iránt intézkedni oly formán, hogy a városi-pénz-

János egy nagy disznóölő késsel felfegyverkezve megindul a pincze felé, mire a két vendég összenéz, s egyetértő mosolyt cserél.

— De ugyan hova gondol Bálint bátyám, késsel ölni meg a nyulat!

— Az ebadtát, hát csak nem is hozatom el neki a váradi hóhért a ti kedvetekért!

— Jó, jó, de hát ölle izetlen a nyul husa, a nyulat előbb meg kell hajkurászni, azonkívül meg löni kell azt, úgy ér valamit.

— Ne beszéljete hát! Én nem bánom, de hogy a manóba hajkurásszam én meg ezt a nyulat.

— El kell bocsájtani az udvarban, a többit bizza ránk Bálint bátyám, majd elbánunk mink vele.

Bálint bátyám még egy két ellenvetést tett, emlegetett holmi elhibázott lövéseket, a mik a legjobb jágertől is kikerülhetnek, de hát a két impozitor utójára is rábeszélte, hogy csak jobb lesz az úgy, az annak a sora-rendi.

Mind a mellett a nyulat nagyobb bizonyosság okáért egy a szomszéd gyermekétől kerített jó hosszú sárkány-madzagra kötötte, s úgy eresztette el az udvarban. A neki eresztett nyul vígan iramodott a kösélyalj felé, mely még akkor nem volt kiosztva, urambátyám pedig eresztette utánna a madzagot, míg csak; fogyatékára nem jutott.

— Na, löjjetek hát, mert mindjárt elfogy a madzag! Szaladt már eleget.

A két gonosz most azonban megvárja míg a madzag megfeszül, akkor czélba kapja a madzagot, s takarosan ellövi a nyul hátamegett né-

tár terhére fogadjanak két állandó munkást. Ezen munkások kizárólag azzal fognak foglalkozni, hogy a mocsárokat és kátyukat utczák szerint sorban betöltik, és a vízállásos helyek környékén, a víz levezetésére alkalmas csatornákat készítenek. Egyidejűleg fel fog hivatni a lakosság, hogy az udvara mellett elvonuló vízvezető árkokat, s az udvarokról kivezető hidak alját mindenki tisztán tartsa, mert a tisztátalan árkok a háztulajdonosok költségére hatóságilag tisztíttatnak ki. A viz szabad lefolyását gátló hidak pedig egyszerűen eltávolíttatnak.

HIREK

— **Személyi hírek:** Lengyel Imre és Soltész László a korintyczai fürdőzésükből visszaérkeztek városunkba.

— **Esküvő.** G. Tóth János budapesti törvénytudományi jegyző kedden tartja esküvőjét Gáti Eszti kisasszonnyal. Boldogságot kívánunk az új párnak.

— **Diszebéd a főispán tiszteletére.** Gróf Dégenfeld József főispán tiszteletére diszebéd volt kedden d. u. 2 órakor a „Bika” vendéglő nagytermében. A főispán a hivatal vizsgálatról ment fel az ebédre, a hol már diszesen felterített asztal várta. A lakoma feszteleen és kedélyes volt, s daczára a nyári munkaidőnek — szép számmal láttuk ott a polgári osztályt is. Az ebéd folyamán Túry Albert polgármester köszöntötte fel először a főispánt, életve mint a város diszpolgárát. Ezután Zsigmond Sándor, Szivos Géza, Alexi Sándor, G. Tóth Mihály, Fehér Gábor, Gáti János és Barcsa Sándor mondottak még tósztokat. A pohárköszöntők elhangzása után Fehér Gábor énekelt közkívánatra zenekísérettel egy pár magyar nótát. A főispán 4 óra után távozott el a teremből, s az esteli gyorsvonattal visszatért Debreczenbe.

— **Gróf Dégenfeld József főispán** kedden az összes közigazgatási hivatalokat megvizsgálta, s rendben találta.

— **Vadász-társaság.** A helybeli vadászok társaságga alakultak vasárnap délelőtt. Elnökké:

hány arasznyira. — A nyul fut le a kösélyalján, ki a mezőség felé.

— Utánna! Elibe! Fogják meg emberek! kiabált az öreg ur, kétségbe esve, szaladóra vevén a dolgot maga is. De bizony a nyul szaporább volt, s csakhamar eltűnt a szemhatárról.

A nyul tehát szaladt; urambátyám dühös és elkéseredett volt; a két vadász pedig egymást kezdte okolni a kázusért, s ugyancsak emlegette egymás ügyetlen ezét-azzát.

— No, no, ne izéljete hát, vigye a manó azt a semmire való nyulat, össze ne vesszete érte. Hadd szaladjon, annak is élni kell. — Tegyétek le már azt a puskát no, bárcsak a kezetekbe se vettétek volna. Oda se neki, ha mondom fiuk, van itt még valami! az nem szaladám el. — Ne tátsd a szádát te meg János, hanem tedd le azt a kést, aztán haladj szaporán a szék-árendáshoz.

János úgy cselekedett, s meghozta a jó kövér ürü húst, a miből urambátyám hamarosan olyan tokányt penderített, hogy a császár is megnyalta volna utána a száját.

A lakoma után felállt urambátyám, s megtörülgetvén a száját, három poharat helyezett el ünnepélyesen az asztalon.

— Hát halljátok fiuk, a nyul elszaladt; ritka falat lett volna ugyan ebben az időben, de hát ördög vigye! nyul van, ha kevés is, azt még ehetünk. — Hanem hát olyat, a mit én most hozok nektek, nem iszik ebben a határban az idén senki fia hármónkon kívül.

Ezen kinyilatkoztatás után kiment urambátyám, s kevés vártatva hallatszott mély hangja a pitvarban.

Foghty János, titkárra: Fehér Gábor, és pénztárnokká: Jeges János választották meg. A társaság a határt ki szándékozik bérölni a várostól s annak eszközésével az elnököt már meg is bizta.

— **A kolera közeledtéről egyre aggasztóbb hírek érkeznek.** Hajdumegye alispánjához érkezett hivatalos jelentések szerint Egyeken és Vámos-Pércsen fordultak elő újabb koleragyanus esetek. A hatóságok mindent megtesznek a veszély elhárítására. Vámos-Pércsen és Egyeken csendőrség őrzi az országot, hogy a ragály további terjedése megakadályoztassék. Mária-Pócson betiltották a búcsút, mert félnek a kolera elhurozolásától. Ugy halljuk, hogy a debreczeni vásár alkalmából is erélyes intézkedések fognak tétetni a járvány behurcolása ellen.

— **Lopás.** Csütörtökön éjjel Mónus Gyula tanyájáról ismeretlen tettesek két kas méhet elloptak.

— **Tűzoltó congressus Szabadkán.** Ma nyílik meg Szabadkán a tűzoltók országos congressusa, melynek tárgyát a tűzoltóság egyenruházatának megállapítása fogja képezni. A congressus hir szerint elszándékozik törölni a tisztek rangjelzése gyanánt használt aranygalért, és aranyzsinórt, mert ezek miatt több kellemetlen incidense volt már a tűzoltóságnak a hadseregbeli és honvédségi tisztekkel. A congressusra tűzoltóink közül Foghty János főparancsnok és Kürthy János szakasparancsnok jelentkeztek.

— **Katona szökevény a Bánom szőlőskertben.** Sz. Komlói József helybeli illetőségű tényleges szolgálatban álló gyalogos, ki a mult tavaszon önként lépett be a hadseregbe — hamar megunt a katona életet; mert a mult hétfőn Debreczenből századától megszökött. A szökevény természetesen körözve lett, s a csendőrség által nyomoztatott is, azonban eredménytelenül; mert a szökevény édes apja azt adta elő a fiut kereső csendőröknek, hogy fia már önként visszament.

— Nyisd ki az ajtót János!

János az ajtót kinyitotta, s a nyílt ajtó keretében feltűnt a Bálint bátyám diadalmas alakja, kezében egy tálczán a »több sincs« palaczk borral.

De megmondta azt még néhai való jó Józsa uram, hogy a szerencsétlenség soha sem jár egyedül. Így lőn most is. Urambátyám csak a szerzendő meglepetéssel gondolva, elfelejtette, hogy küszöb is van a világon, pedig besokszor átlépte! Így aztán épen mikor rákezdte, hogy »ilyet nem iszunk fiuk« bele akadt a féllába a küszöbbe, a hatalmas test elvesztette a súlyegyet, egyet fordult a saját tengelye körül, s szegény urambátyám végig terült a földön egész hosszában, tálczástól, palaczkostól, minden dicsőségéstől együtt.

Mondani sem kell, hogy a palaczk összetört, s a sok kín-baj, még több puskaapor árán szerzett bort a föld itta meg.

Igy vált a nyul madzaggá, a bor nyomorult üveg-cseréppé egy óra gyászos leforgása alatt.

A keserűséget, a mit ezen újabb csapás okozott az urambátyám szívében, leírni meg sem kísérlem; nem faragtak még ki nekem azt a pennát, a melyik erre jó volna.

Szerencse, hogy nemcsak székarendás volt akkoriban a világon, hanem olyan is, a kihez kantával jártak.

Szerencse, hogy kanta is akadt, s az is volt a ki vigye-hozza. — Így aztán hajnalra valahogy lemosódott a keserűség az urambátyám bánatos szívéből.

Ez volt az a furcsa vacsora, a melyről a pecsenye elszaladt, a bor meg elfutott.

..... s . . . a .

Pénteken reggel azonnal feljelentés történt a r. alkapitányságnál az iránt, hogy a keresett szökevény a Bánom szőlőskertben bujkál. A r. alkapitány ki is küldte nyomozás végett Adán József rendőrt, a ki a szökevény katonára rá is akadt a Bánom szőlőskertben. Sz. Komlói József teljesen katona egyenruhában volt, oldal-fegyverrel. A mint meglátta a rendőrt futásnak eredt, azonban hiába, mert a rendőr utólte, s letartóztatva bekísérte a r. alkapitánysághoz. A szökevény csendőri fedezet mellett kísértetett vissza Debreczenbe. Tették okául azt adta, hogy megunta a katonaságot.

— **A kolduló vándorlegény.** Azt még nem vennék valami rossz néven, hogy a vándorlegények utca sort véve házról-házra koldulnak, de már azon kénytelen kellett bosszúság fogja el az embert, ha ezek a gyanus, csupán türt alakok még fenyegetőzni is mernék. Pedig ez történt meg a héten egyik polgártársunk házában. Beállított hozzá egy pékleány s alamizsnát kért. A házigazda egy krajczárt akart neki adni, ezt azonban a kéregető bosszusan visszautasította, és több pénzt követelt. A vélemény eltérésnek az lett a vége, hogy a bosszúsá lett adakozó felvitte a követelőző kéregetőt a rendőrségre, a hol a hüvörsre tették.

— **Lopás.** Bartha Lajos kabai jegyzőnek szerdán éjjel egy lovát ismeretlen tettesek az udvaránál elloptak. A ló 12 éves, bal hátulsó lábára kesely, bal czombján L. O. bélyeggel.

— **Megölta az ijedség.** Csütörtökön reggel városzerte elterjedt az a hir, hogy Tóth Lajos II-ik tized 309 sz alatti lakos a feleségét összeverte, s e közben anyósát Soós Mária Gáti Istvánné utat megmérítette, hogy az az ijedség következtében agyszélhűdést kapott, s meghalt. A szállongó hir alapján a rendőrség meg is indította a nyomozatot, s kiderítette, hogy a Gáti Istvánné halála mincse és nem is volt semmi összefüggésben a Tóth Lajos és felesége között történtekkel. Igaz ugyan, hogy Tóth Lajos nejét Gáti Rebekát alaposan megütölte; igaz az is, hogy Gáti Istvánné ezt a jelenetet végig nézte — azonban halálát minden valószínűség szerint nem ez, hanem az előrehaladott kora miatt beállott végegyengülés okozta. Az ügy egyébiránt áttétett a fenyítőbíróshoz, s most már ez lesz hivatalva felderíteni az igazságot.

— **Dühöngő részeg.** Farkas Lajos helybeli lakos pénteken délelőtt holt részegen beállított a rendőrkapitánysághoz, s ott kategorice kijelentette, hogy sógorát megfogja gyilkolni. Midőn ezen kijelentése okából rendre utasított, éktelen dühbe borult, s oly garázda módon viselte magát, hogy le kellett tartóztatni. A köterben azonban még nagyobb indulatba jött az atyafi. Döngötte az ajtót, a hogy csak tudta. Szidta, káromolta a rendőröket és a rendőrbiztost, úgy, hogy az utczáról becsődült a nép a városháza udvarára. Ebből az alkalomból idejét látnok, hogy a különben is minden tekintetben kifogás alá eső fogház helyett, egy a ezélnak megfelelő helyiséget rendezne be az előjáróság, a hol a hüvörsre tett részeg atyafiak egetverő szitkozódásai ne botránkoztatnák meg a békés közönséget.

— **Fogadás.** A mult tél egyik kődös-boronógós délutánján egykedvűen ült együtt egy szökevény társaság a »Bika kávéház« egy sarok asztala mellett. Az unalom mindenkit bántott, s hosszú ütemű ásitásokkal mulattatták egymást a társaság tagjai, míg végre »casinózásra« került a sor.

— No, mibe megy? Kérdi az egyik játékos.

— Egy bárányba, feleli angol flegmával a másik.

És úgy lett. Ment, perdült a kártya, s a partit az egyik fél természetesen elvesztette. Ugyanezt a társaságot együtt láttuk csütörtökön este az erdőn, felterített, barátságos fehér asztal mellett, melynek közepén illatozva párolgott

egy bográcsban a »fogadás bárány« A társaság ez alkalommal kedélyesebb, vigabb volt mint a télen, s egyik-másik tagja ott rejtegetett ismét zsebében egy csapat »casinó kártyát«, remélve, hogy annak segélyével »ujabb bárányra« teszen szert.

— **Dankó Pista** újabb nótái megjelentek, s kaphatok Valentin Károly fia könyv és zenemű kereskedőnél Budapesten.

— **Forrongás V.-Pércsen.** A vármegye tűzrendészeti szabályrendelet miatt, itt-ott még mindig baj van. Tavaj Földesen és B.-Ujvároson volt a lakosság elkeseredve, most a v.-pércsiekk forronganak. Azzal vádolják az előjáróságot, hogy későn hirdette ki a szabályrendeletet, s így most már lehetetlenség hozzá alkalmazkodni. A napokban egy küldöttséget menesztettek a belügyminiszterhez, a kitől azt az ígéretet nyerték, hogy megengedtetik, miszerint az idén még benn nyomtathassanak.

— **Elkeseredett hivatalkereső.** Egyik rendőrtisztviselőnk pénteken a délelőtti órákban a következő névtelen levelet kapta:

Kelt H.-Szoboszló aug. 10 93.

Aláson kérem, hogy beszélhetnék vele jelenjen meg minél előbb de sürgősen azonnal I. tized 74 szám alatt, 2 óra vagy bármikor de eljőjön. egy bizonyos. Igen természetes, hogy az illető ügyet sem vetett a levélre, hanem délben a hivatalos óra végével hazament. Alig ért haza nyomában volt a levélíró, s »négyszemközt magányos tanácskozára kívánta.« Megtörtént, bevonultak egy szobába. A vendég azonban a legudvariasabb kinalás daczára sem ült le, hanem harcziás állásposzturát vevén elkezdte:

— »Elkeseredett emberrel van önnek dolga a ki mindenre képes. Hivatalt kérek, hivatalt mert nem jó lesz a vége. Fogadjon fel az ur titkos rendőrnök, kideríték mindent, mert most is tudok már mindent.« A rendőrtisztviselő nagyot nézett s közbe olyan mozdulatot tett, a miből az atyafi nem sejtethett valami jót, mert kapta magát, s legott eltávozott. Azóta nem jelentkezett hivatalért.

— **Sátoros cigányok kóborolnak** ismét fel s alá a város utcáin. Annyira jól, s biztonságban érzik magukat, hogy egyik-másik utca sarkon csapatostól letelepszének, s úgy osztoznak meg a részben kódukt, részben lopott alamizsnán. Pénteken reggel 6 óra tájban egy egész csapat ilyen osztozkodó cigányt lehetett látni közel a járásbíróház épületéhez a Nap utcán. S hogy a látványosság még gyönyörködtetőbb legyen a karaván hölgy tagjai az utca közepén rendezték meg reggeli toilettejüket is.

— **Különös járvány a barmok között.** Dél-Magyarországon a marhák között eddig ismeretlen járvány pusztit, mely az állatok hirtelen megvakulását vonja maga után. Az állatorvosok nem ismerik a baj okát, ezért a miniszteriumtól szakértő közeg kiküldését kérelmezték.

— **Hajdu-Böszörményben** f. hó 8-án zártkörű táncvizalmat tartottak a Boeszkai szobor-alap javára, melyből 57 frt 92 kr. folyt be.

— **A pusztafaluban egy kőféltánczos** komédiás társulat ütötte fel sátorát, mely kedvező idő esetén mára nagy előadást hirdet.

— **Kátai Károly gyilkosát** Szücs Lajost — mint annak idején irtuk — a debreczeni kir. törvényszék 13 évi fegyházra és 10 évi hivatalvesztésre ítélte. Ezt az ítéletet most 3-ad fokulag a kir. curia is helyben hagyta.

— **Tornyai Balázs** a rendőrség által jól ismert duhaj betyár csinos jelenetet rendezett ismét a mult pénteken. Császi Mihály III-ik tizedbeli lakosra minden ok nélkül ittasan kést rántott, s azzal fenyegette, hogy megöli. A rendőrség emberölés kísérlete miatt indította meg ellene a vizsgálatot.

— **Hazaáruló püspök.** Pável Mihály nagyváradi gör. cath. püspök magyarellenes üzelmeiről legközelebb egy röpirat jelent meg Pituk Béla nyugalmazott plebánus tollából, mely súlyos vádakot emel Pável ellen, elmondván, hogy püspöki kormányzásának egész ideje alatt folyton arra törekedett, hogy a magyarságot minden téren elnyomja, s hogy a püspöki megyéjében levő összes magyarságot eloláhosítsa. Ez a röpirat már eddig is igen nagy port vert, s Nagy-

varadon zajos tüntetésekre adott alkalmat. Csütörtökön és pénteken este óriási néptömeg verődött össze Pável püspöki palotája előtt, s a palota ablakait követ beverte. A rendőrségnek és katonaságnak kellett közbelépni a tömeg megfékezésére. A forrongás még egyre tart. Pável püspök a bihar-füredi fürdőben értesült a történekről, s egyelőre ott is marad. Ez ügyben különben interpellálni fognak a képviselő házában is.

A közönség köréből.

T. Szerkesztő Ur!

Ismét ott vagyunk már a hol voltunk.

Nincs rá eset, hogy a baromfi vásárban a csereségre vásárló kofaktól valamit venni tudjunk. A kofák jókor reggel összevásárolnak mindent s a közönség csak arra érkezik fel, hogy nincsen semmi eladó. Rendőrt sohase láttunk a vásárban, így aztán megtörténik az is, hogy a venni akaró közönség kezéből a kofák erővel kikapják az alku alatt levő apró-marhat.

Felhívjuk erre a hatóság figyelmét, s azonnali orvoslást kérünk.

Tisztelettel:
Egy gazdasszony.

Apróságok:

Gazdagság:

Társaságban egy nagy czég bukásáról beszélnek.

— Fél milliót tesznek ki a passziviák mondja valaki.

— Fél millió! kiált fel egy lányka Nem hittem volna, hogy az a czég olyan gazdag.

Kórházból:

Orvos: Nos, hogy érzi magát a beteg?

Ápolónő: Nagyon rosszul. Ma reggel keservesen panaszolta, hogy: »az orvos nem tud semmit!« Ezek voltak utolsó beszámítható szavai, azóta folyton félrebeszél.

Ítélet után:

Bíró: Van még valami hozzátenni valója?

Vádlott: Tíz évi fegyház! Dehogyan van. Inkább elvinnék belőle.

Szórakozottság:

A tanár ur késő éjjel dolgozik, s egyszer csak rémülten rohan be hozzá a cseléd:

— Tolvajok járnak a hátulsó szobában

A professzor idegesen kiált:

— Most nem érek rá, mond meg nekik, hogy jöjjenek máskor.

Mellékkereset:

Vendég: Ügyetlen! Leöntötte a kabátomat.

Pinczér: Kérem, nagyon ajánlom a szomszédban levő tisztító intézetet... a feleségemé.

Azokanők:

— Miért busulsz?

— Szél érte az anyósomat!

— S aztán?

— Nem halt meg!

Előrelátás:

— Mondok egy jó viczetet...

— Engedje meg, hogy előre nevessek!

— Miért?

— Mert hátha utánna nem nevetetek.

Felelős szerkesztő és lapkiadó-tulajdonos:

Fehér Gábor.

Uj divatu betűkkel berendezett könyvnyomda

KÖNYVNYOMDAI MUNKÁK

ugymint:

községi rovatos ivék és kimutatások

LEVÉLPAPIROK BORITÉKOK

ügyvédi és kereskedelmi nyomtatványok,

falragaszok, körlevelek, gyászlapok,

báli meghívók, eljegyzési és esketési kártyák

csinos névjegyek,

számlák, étlapok, árjegyzékek,

HIRLAPOK MŰVEK

gyorsan, izléses kiállításban és jutányos áron

állíttatnak ki:

PLÓN GYULA

KÖNYVNYOMDÁJÁBAN

HAJDU-SZOBOSZLÓN.

Vidéki rendeléseket jutányosan teljesít.

RÓZSA LAJOS

törvénszékileg bejegyzett czég alatt

a kistemplom-bazárban

Az Alföldi Takarékpénztár volt helyiségeiben

NŐI DIVAT-TERMET

nyitottam, a hol is minden idényre dus választékban

a legujabb divat szerint

NŐI és GYERMEK FELÖLTÖKBEN, BUNDÁKBAN

nagy raktárt tartok.

NŐI ÉS GYERMEK KALAPOK

nagy választékban raktáron, melyek a legujabb divat szerint saját műhelyemben is készülnek.

Jó áruk. Olcsó szabott ár. Szolid kiszolgálásról a n. é. közönséget biztosítva, vagyok

tisztelettel

Rózsa Lajos, Debreczenben.